

אנאטול והחתול

כתבה אווה טיטוס
צייר פאול גלדון

בכל צרפת לא היה עכבר מכובד ומעורר
יותר מאשר אנאטול.
הוא היה גאה מאוד בעבודתו כטועם גבינה
בבית חרושת של מר דאוול. איש לא ידע
שזה לא אדם אלא עכבר, גם לא מר דאוול
בעצמו, כי אנאטול עבד בלילה, אחרי
שהאחרים כבר הלכו הביתה.

אישתו היקרה מתוקה תמיד זרקה לו
נשיקה כשהוא היה עוזב את עיר העכברים
ורוכב על אופניים לעבודתו,

אחרי ששת הילדים החמודים ישנו כבר
חזק.

לילה אחד אנאטול נכנס לחדר הטעימה
יחד עם גסטון, עוזרו וידידו הטוב.
אנאטול טעם מגבינת ברי ופניו החמירו
"מלוח מדי! תן לי את הסימן 'לא כל כך
טוב' וארשום זאת שם."

ובאותו רגע הם שמעו צעדים בקומה
מעליהם. הם התחילו לרעוד ולפרפר
ולרטט!

"זה חתול!" קרא אנאטול "אך אנו חייבים
להמשיך בעבודה. רק כשהוא ירד לקומה
שלנו, נברח דרך החלון!"

הם השתדלו כמה שרק יכלו, אך היו
מפוחדים מדי! גסטון היה מפיל את
הסימנים על הרצפה. ואנאטול רשם עליהם
כל דבר שרק נכנס לראשו!
"וי! אני חושש שעשיתי כמה טעויות
רציניות" אמר "אבל זה באשמתו של החיה
האיומה. חתול זה מפלצת וסכנה!"
ואז הם רצו לחלון כי החתול היה כבר על
המדרגות!
הם ירדו למטה במהירות ורכבו הביתה
קילומטר לדקה!

באותו לילה בחלומו של אנאטול הופיעו
מיליוני חתולים שקראו "להשמיד את
אנאטול! להשמיד את אנאטול!"
בבוקר, כשהשמיים נעשו וורודים, אנאטול
ירד ממיטה שלו אומלל כפי שרק עכבר
יכול להיות.

הוא בקושי טעם מארוחת הבוקר שלו.
הילדים דאגו מאוד כשראו אותו עצוב כל
כך.

"מה מדאיג כל כך את אבא היקר?" הם
שאלו בחשש.

אבל אנאטול חשב שהם עדיין צעירים מדי
כדי ללמוד על חתולים והוא אמר להם
ללכת מהר לבית הספר. ואז הוריד את
ראשו ביאוש.

"מתוקה, שם היה את-יודעת-מי בבית
חרושת!"

היא החווירה "איזה אסון! מה תעשה?"

"בגאווה כזו אני מרוויח לחם וגבינה
למשפחתי, במקום להסתפק בשאריות
אוכל של בני-אדם. האם עלי לשנות את
אורח חיי בגלל החיה הזו?"
אבל מתוקה אמרה "שום חתול לא הופיע
שם קודם. אולי זה בא לשם רק מתוך
סקרנות ולא יחזור יותר."
אנאטול חיבק אותה "את מעודדת אותי,
אהובתי. איך הייתי יכול לחיות בלעדיך?"
התאבון חזר לו והוא אכל את ארוחת
הבוקר שלו.

ובאותו הזמן בבית חרושת הייתה מהומה!
עובדי הגבינה רבו ביניהם כמו כלבים
וחתולים.

מחציתם אמרה שהם צריכים לנהוג לפי
הסימנים שהשאיר אנאטול. מחצית שנייה
קראה שהסימנים מלאי טעויות. בסוף הם
קראו את מר דאוול, נשיא בית החרושת.
הוא בא מיד עם חתול גדול על כתפו.

"ראה" קראו כשהצביעו על הסימון. מר
דאוול גירד את ראשו, מופתע מאוד.
"איזה סימון מוזר! אני מאמין לאנאטול כפי
שאני מאמין לעצמי. הרי הודות לו אנו
מייצרים את הגבינות הטובות ביותר
שבצרפת.

ובכל זאת נראה מוזר לעטוף גבינה
בקליפת בונה.
ומי שמע שמוסיפים לגבינה זרעי מלפפון
קצוצים?
האם יתכן והוא המציא גבינות חדישות
ביותר?

או אולי הוא עבד קשה מדי? אשלח לו
מסר ואתעניין בבריאותו. ובינתיים
תמשיכו לעבוד על פי הוראותיו."
והוא עזב, כשהוא מלטף את החתול שלו
ואומר "לא חזרת הבית בלילה האחרון.
איפה טיילת, ידידי?"
החתול רק מרמז ומצמץ בעיניו הירוקות.

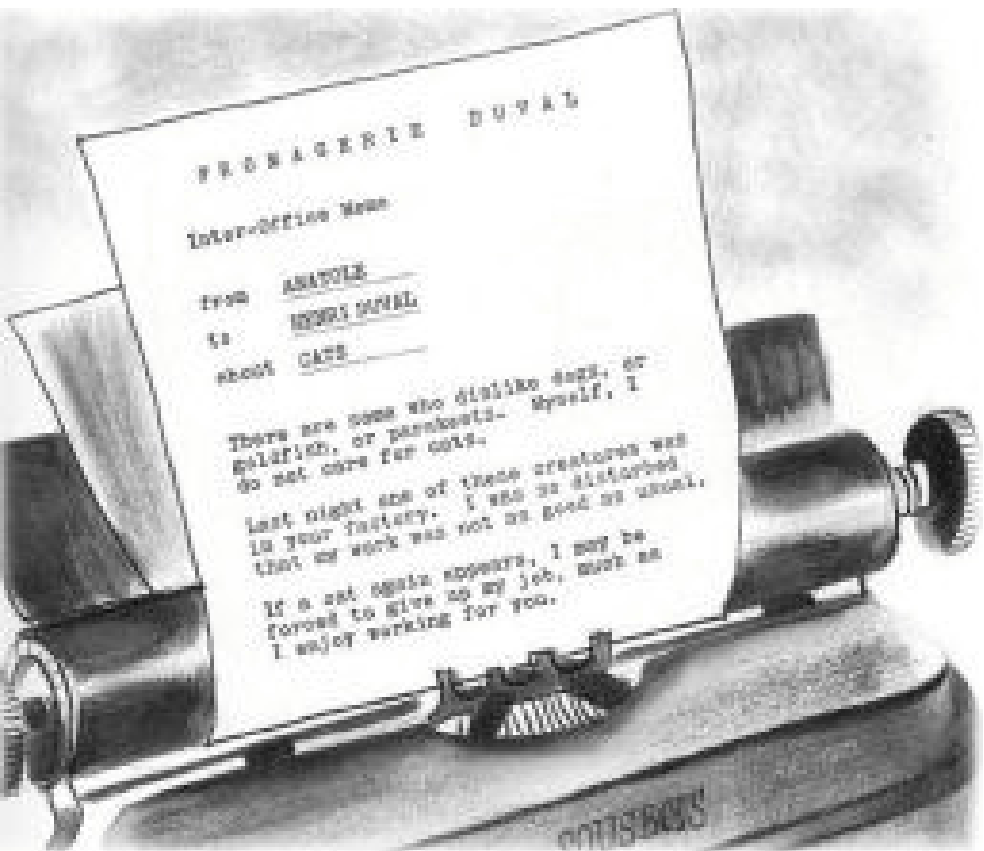

כשאנאטול צפצף בצפצפת אופניים שלו
באותו לילה, ידידו הופיע בחלון עם פעמון
קטן.

"אני עכבר זהיר. אינני רוצה לחיות
בסיכונים. עכשיו תצטרך לעבוד לבדך
בבית חרושת. מפלצות אוכלות-בשר הן לא
בשבילי!"

ואז הוא צלצל בפעמון "כמובן אתה יכול
לתלות פעמון לחתול."
"אל תתבדח בעניין כל כך חמור! שלום!"
אנאטול גלש תחת דלת בית החרושת
והקשיב לקולות של חתול, אך לא שמע
כאלה.

בחדר הטעימה מצא מזכר קצר ממר
דאוול, בו הוא נשאל האם הוא מרגיש טוב,
ואולי כדאי שייקח חופשה אם דרוש לו
הדבר.

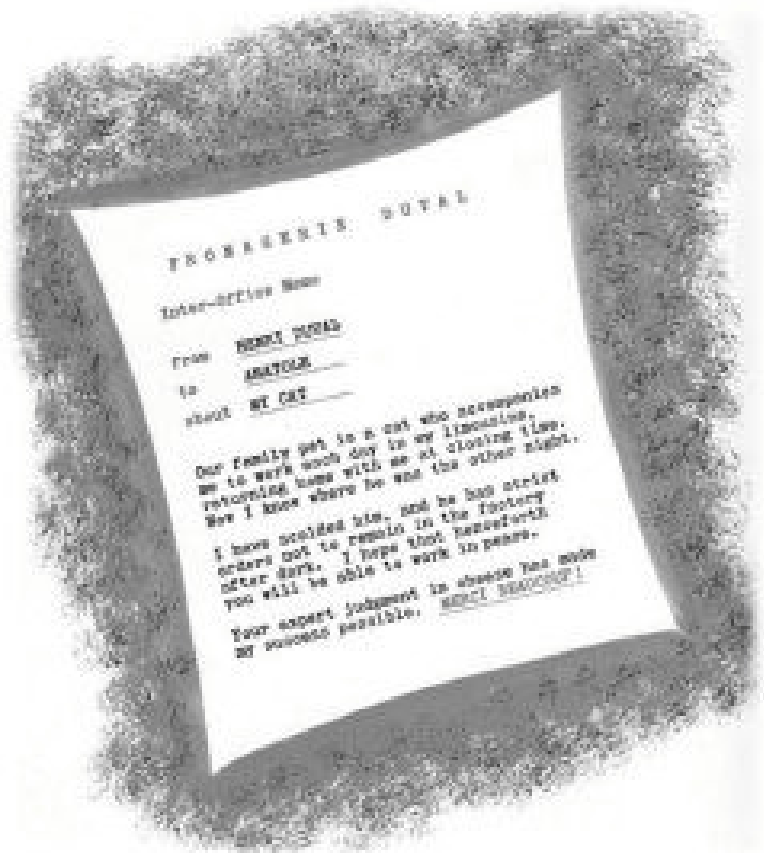

זה הוא השאיר במכונת כתיבה.
"עכשיו נראה מה יהיה!"
למחרת היה שם מזכר שני ממר דאוול,
בתשובה של מזכר מאנאטול.

מזכר תוך-משרדי

מאנאטול
אל הנרי דאוול
בעניין חתולים

יש כאלה שלא אוהבים כלבים,
או דגי זהב, או תוכים. אני
לא אוהב חתולים.
בלילה האחרון אחד היצורים
האלה היה בבית החרושת שלך.
זה גרם לכך שעבודתי לא הייתה
טובה כרגיל.
אם שוב יופיע חתול, יתכן
ואאלץ לעזוב את עבודתי, גם
אם אני נהנה לעבוד אצלך

מהנרי דאוויל
אל אנאטול
בענין חתול

חיות מחמד במשפחתנו היא
חתול, שמלווה אותי כל יום
בלימוזינה שלי, וחוזר אתי
אחרי סגירת המפעל. עכשיו אני
יודע איפה הוא בילה אמש!

נזפתי בו ונתתי לו הוראה
ברורה לא להישאר במפעל
בלילה. אני מקווה שתוכל
עכשיו לעבוד בשקט.
רק המומחיות שלך גרמה להצלחה
של המפעל שלי. תודה רבה!

ואנאטול
שמח.
הנה

הסתיימו הדאגות שלי! החתול אוהב
את מר דאוויל ובוודאי ישמע לו."
אך אז התחיל לשאול את עצמו האם
ניתן להאמין לחתול?
ותשובתו הייתה - לא!

בבית הוא יושב בשקט, הביט על הגשם
היורד בחוץ, נזכר בבדיחה של גסטון
ובסיפור הידוע היטב בכל העולם.

"לפני שנים רבות העכברים דנו איך
להתגונן בפני סכנה של חתול.
אחד מהם הציע לתלות לחתול פעמון
על צווארו כדי להזהיר את העכברים
בפני בואו. כולם קיבלו את הרעיון
בשמחה עד שעכבר זקן וחכם שאל -
ומי יתלה את הפעמון לחתול? אף אחד
לא היה מוכן לעשות זאת. לא אז ולא
היום"

אבל חייבת להיות דרך לכך, חשב אנאטול,
כשהוא צועד הנה והנה. ראשו בדק במשך
שעות כל מיני רעיונות אך כולם נראו
מסוכנים מאוד.

אך פתאום הוא נזכר בארגז גדול ריק,
שעמד במחסן בית החרושת.
אנאטול חייר, כי עכשיו הייתה לו תוכנית
מושלמת!

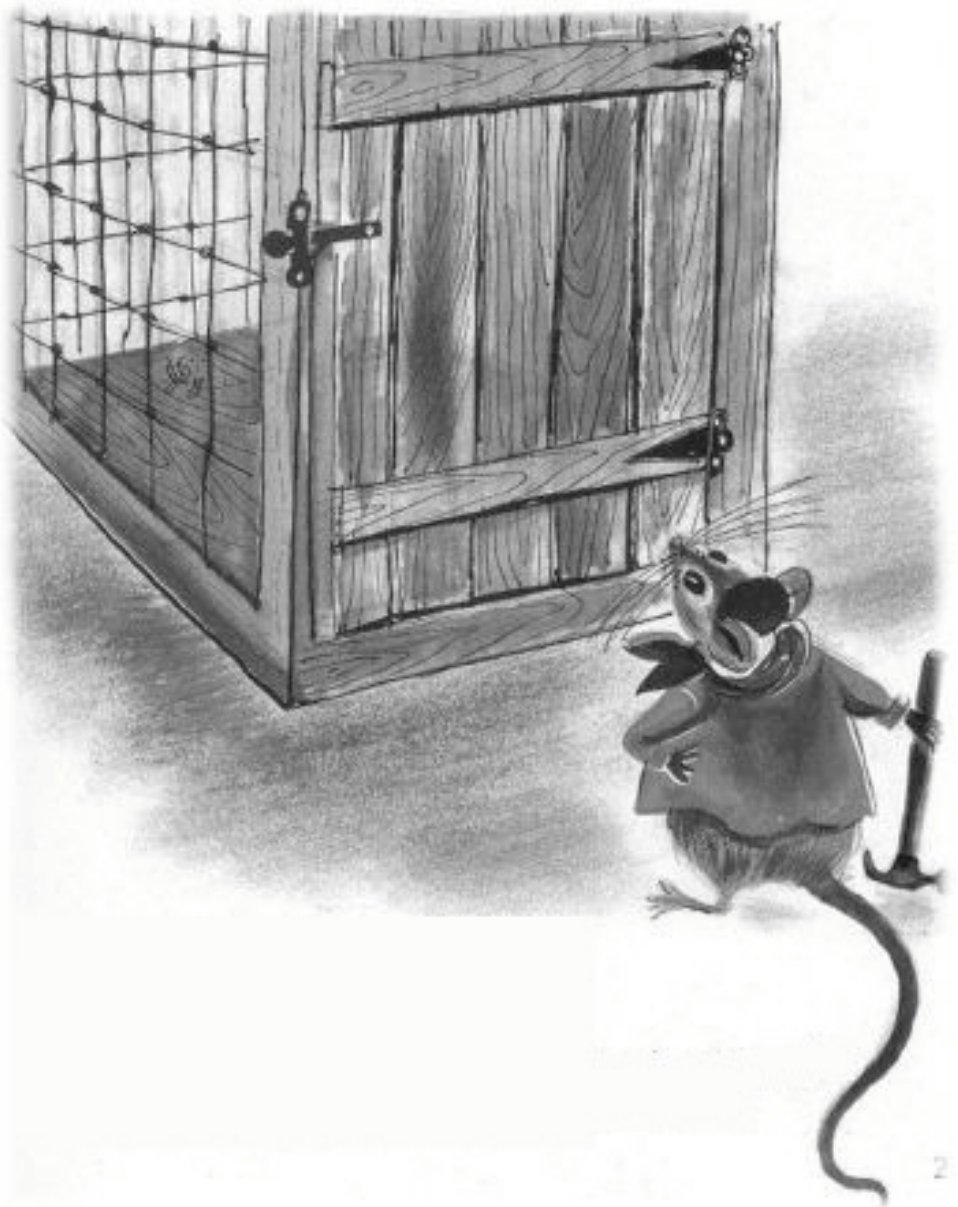
לפני שיצא, ביקש סרט ממתוקה. היא
דאגה. "האם לדבר יש קשר עם החתול,
יקירי? זכור, כל גבינות צרפת לא יכולות
למלא את מקומך!"
אנאטול נישק לה אך לא אמר דבר.

הוא עצר לפני ביתו של גסטון וביקש את
הפעמון הקטן שלו. גסטון ניחש את
כוונותיו "אל תסכן את חייך, אנא, שמור על
עצמך!"
אבל אנאטול כבר השחיל את הסרט דרך
טבעת הפעמון.
"אני מרגיש בעצמותיי שהמפלצת תופיע
הלילה כאן."

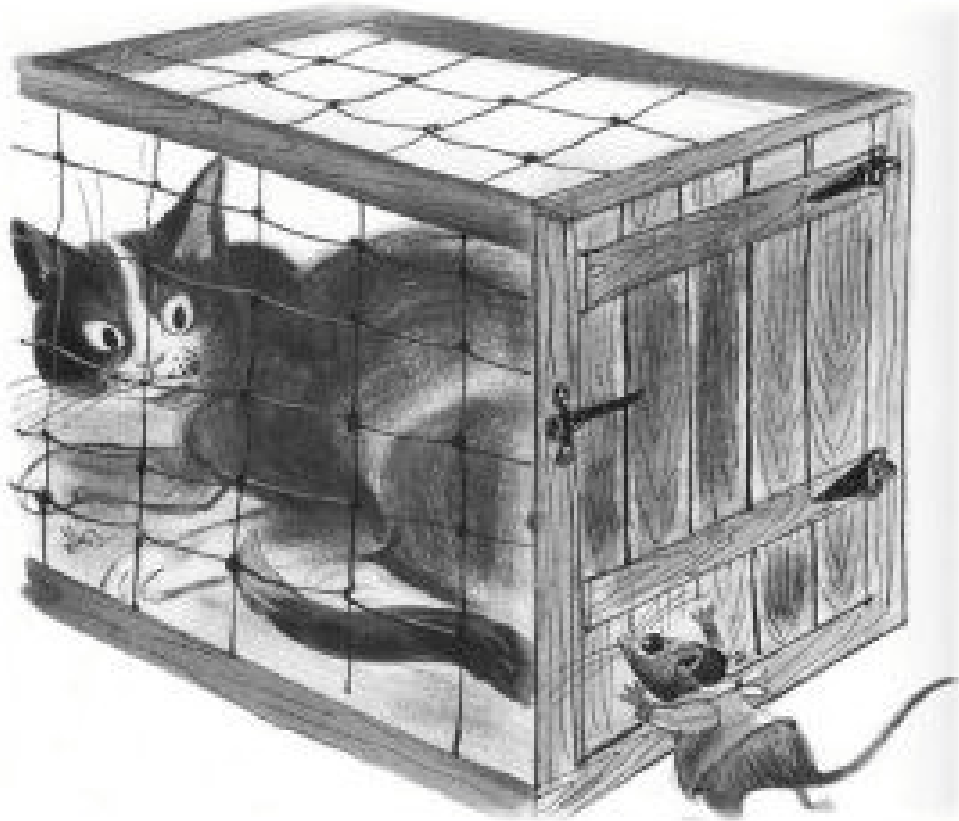

בדרך לעבודה עצר גם ליד חנות חיות
מחמד. הוא קנה קופסת נפית חתולים
ושילם בקצת גבינת קממבר.
אחר כך הלך לחנות פרזולים וקנה בריח
לדלת. הוא השאיר קצת גבינת רוקפור
בתמורה.
כשהגיע לבית חרושת כתב עוד מזכר
במשרדו של מר דאוול.

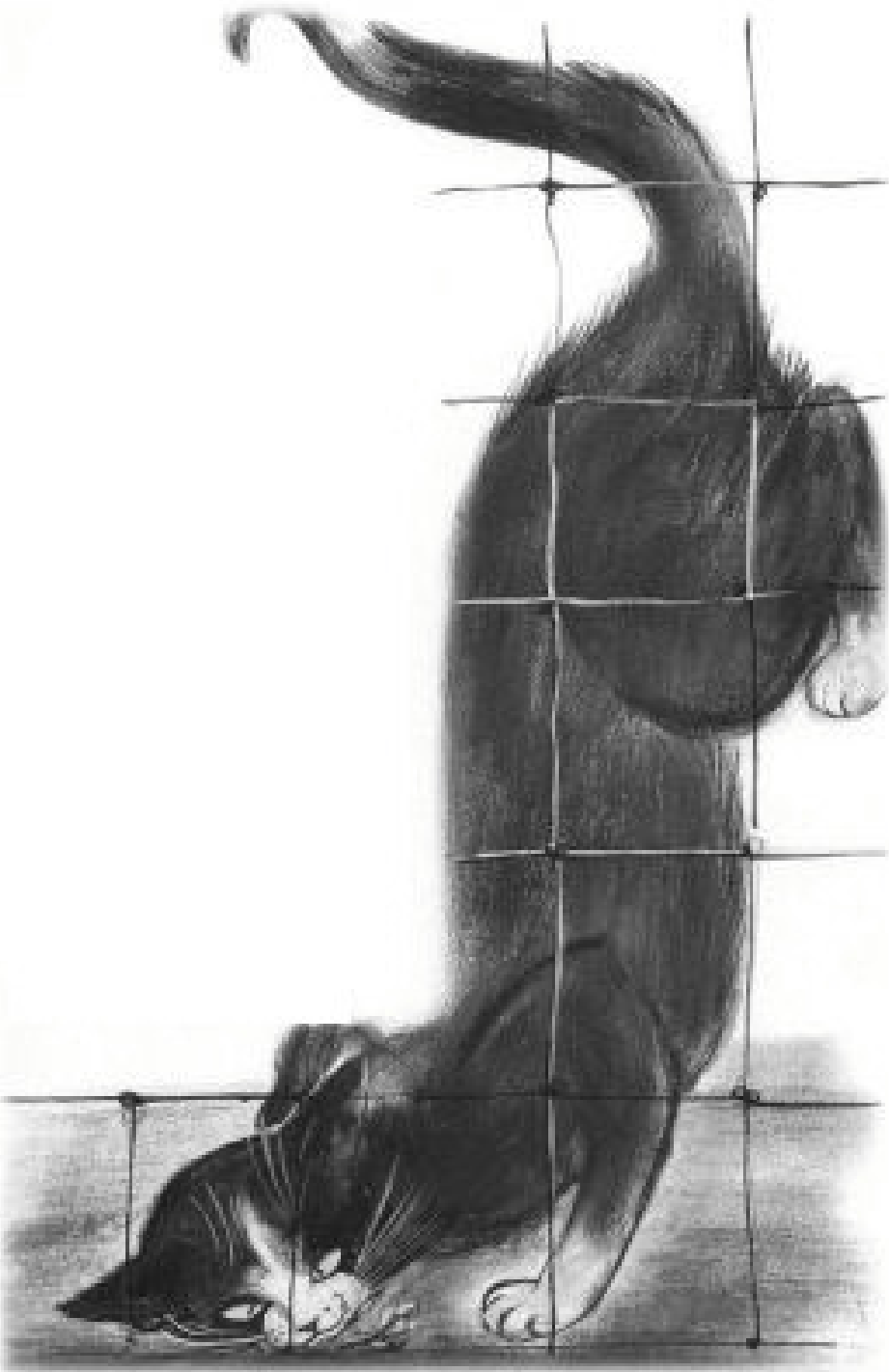

הוא מיהר למחסן ושם בדק את דלת הארגז. הדלת נעה בקלות והוא התקין את הבריאח עליה. ואז שם רחוק בפנים את הנפית.

"הנה! אם בן אדם יכול לבנות מלכודת עכברים, אזי עכבר יכול לבנות מלכודת חתולים."

הוא הסתתר וחיכה. תוך זמן קצר אוזניו
שמעו קול. האם היה זה חתול או רק
דפיקות הלב שלו עצמו?
זה היה החתול!
הוא הריח את הנפית וקפץ לתוך הארגז.
מהר כמו ברק אנאטול סגר את הדלת ונעל
את הבריח ואז ירד מהארגז.
החתול המרוגז ניסה לפתוח את הדלת
אבל לא הצליח.

"איך אתה מעז לכלוא אותי!" הוא זעם
"שמי שרלמאן ואני בן משפחת חתולים
מפורסמים ביותר.

סבא-רב-רב-רב-רב-רב-רב שלי היה
חית מחמד של קיסר שרלמאן בעצמו.

שחרר אותי מיד!"

*אנאטול דיבר ברוך "שרלמאן יקר, ומה
בעניין הנפית?"

"אוכל אותה! אבל רק תזהר, אתה לא
כלום של עכבר."

אבל אחרי שאכל את הנפית החתול שכח
כבר לגמרי מאנאטול. הוא חייך והתחיל
לעשות כל מיני דברים מוזרים. רדף אחרי
הזנב שלו, עשה גלגולים באוויר, ניסה
לעמוד על ראשו ורקד סביב הארגז.

אנאטול חיכה בסבלנות ולא נראה מופתע.
הוא ידע איך הנפית משפיעה על חתולים.
בסוף שרלמאן התעייף, נשכב ונרדם.

עכשיו או לעולם לא חשב אנאטול. חתול
ישן לא יכול לפגוע!
נחירות החתול נשמעו כמו רעם, אך
העכבר האמיץ עשה מה שהיה צריך
לעשות, ואפילו עשה לולאת פרפר
כשהסרט היה ארוך מדי.

מזכר תוך-משרדי

מאנאטול

אל הנרי דאווול

בעניין חתול שלך

קשרתי פעמון לחתול הסורר שלך. כעת אני יכול להפסיק לעבוד כשהוא בסביבה, וללכת הביתה בלי לפגוש חיה שאני שונא.

מובן שככל שהחתול יופיע

יותר, כך פחות זמן

אוכל להקדיש לתפקידי

כסגן-נשיא פעיל בטעימת

גבינה. כאיש עסקים תבין

בוודאי מדוע כדאי לשמור על

החתול שלך.

אז חיבר את המזכר לארגז ועלה למעלה.
כדי לחגוג הכין לעצמו מטעם מיוחד -
כריך תלת-קומתי עם ששה סוגים שונים
של גבינה!

גסטו חזר ברצון לעבודה כששמע את
החדשות. לפעמים צלצול הפעמון הטריד
אותם, אבל מר דאוול שמר היטב על
החתול וזה קרה רק לעתים רחוקות.
וכשזה קרה, שני הידידים רצו מהר
לחלון וגלשו למטה מהר כפי שרק
רגליהם הרשו זאת.

ליל שישי אחד אנאטול לקח את כל המשפחה כדי להראות להם את בית החרושת. כשרכבו לאורך שדרות פריס אמרו הילדים "אבא, האם חשבת שאנו צעירים מדי כדי לדעת על חתולים? המורה שלנו לימד אותנו עליהם."

ד א ו ל

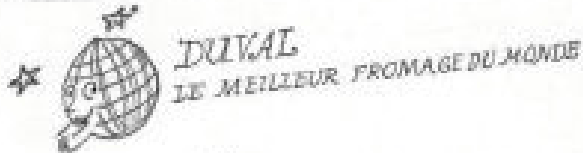
הגבינה הטובה ביותר בעולם
אנאטול יקר

בגלל טעויות של החודש האחרון
תושבי צרפת קיבלו כאבי בטן.
הם רצו להפסיק רכישות אצלי אך
ביקשתי עוד הזדמנות. מאז
עבודתך השתפרה כל כך שכולם
אמצו את גבינות דאוויל
ללבותיהם, או אולי טוב יותר
לומר לקיבתם.

ועכשיו הפתעה, סגן הנשיא
היקר. בליל הטעויות נכתב על
אחד הסימנים "הוסף זרעי
מלפפון מרוסקים". גבינת
מלפפון זו נעשתה למטעם של
לקוחתנו. כל הכבוד.
כדי לכבד אותך קראתי לה
"גבינת אנאטול!"

ידידך

הנרי דאוויל

My dear Anatole,

Because of last month's mistakes, the people of France all had stomach aches! They demanded that I go out of business, but I begged for another chance. Since then your work has been so good that they have all taken the Duval cheeses back to their hearts--or should I say to their stomachs?

And now, my dear Vice-President, I have a surprise. On the night of the mistakes we also sold Sliced Cucumber Dishes. This cucumber cheese is so tasty that it has become the people's favorite. Congratulations!

In your honor I have named it **THREE ANATOLES!**

Your friend,

Henri Duval

P.S. Selling the art was an excellent idea.

מתוקה התרגשה עד דמעות ממש מרוב שמחה.
פול ופולט, קלוד וקלודט, ג'ורג' וג'ורג'ט כולם סיפרו בגאווה בבית הספר "אבא שלנו כל כך חכם שקראו גבינה על שמו!" וגסטון אמר "תמיד חשבתי ואחזור על כך תמיד - הוא עכבר נהדר! הידד אנאטול!" וכך אנאטול נעשה העכבר המכובד והמוערך ביותר בצרפת. והוא היה גם האמיץ ביותר כי במשך אלפי שנים כל העולם דיבר על התקנת פעמון לחתול, אבל אנאטול היה היחיד שעשה זאת!